

Er was eens een lieve oude man die Gepetto heette.
Met hout maakte hij de mooiste tafels, kastjes en stoelen.
Maar hij was een beetje eenzaam. Hij woonde alleen en
had geen familie in de buurt. Op een dag pakte hij
een stuk hout en maakte er een pop van. Zo heb ik
een huisgenootje, dacht Gepetto. Maar toen Gepetto
met een vijltje het hoofdje bijwerkte, bewoog het mondje
van de pop. Het riep plots 'Au!' en Gepetto schrok.

'Au!'

De pop bewoog en lachte. Gepetto begreep er niets van! Hij nam de pop op zijn schoot en zei lachend: 'Je bent een wonder! Vanaf nu woon je hier en ik noem je Pinokkio!' 'Dan noem ik je papa Gepetto,' zei Pinokkio terug.

'Ik wil een jongen worden,' zei Pinokkio toen. 'Niet een levende pop, maar een échte jongen ...'

'Dan moet je eerst veel leren,' zei Gepetto. 'Dat doe je op school. Krekel zal met je meestappen. Hij weet de weg. Ik heb voor jou een boekentas en een cent voor een boek,' zei Gepetto.

